

GERÇEK DOSTLUK

İkisi, çok samimi dost ve arkadaşlardı. Fakat, biri çok kurnaz, atılgan ve hareketli, diğeri ise çok saf, dürüst ve sessizdi.

Bir gün kurnaz olanı, yine arkadaşının yanına giderek işlerinin bozulduğunu söyler ve kendisinden para ister. Samimi dostu onu hiç kırmaz ve elindeki bütün parayı arkadaşına verir. Arkadaşı bu parayla işlerini düzeltir.

Bir süre sonra kurnaz olanı, yine arkadaşının yanına gider ve arkadaşının evlenmek üzere olduğu nişanlısını çok beğendiğini ve mutlaka onunla evlenmek istediğini, bu iyiliği kendisine yapmasını ister. Arkadaşı çok şaşırır, ne diyeceğini bilemez. Fakat aralarında o kadar kuvvetli sevgi ve dostluk vardır ki, arkadaşının mutluluğu için bu teklifi de kabul eder ve nişanlısını arkadaşına verir.

Zaman içinde saf olanın işleri bozulur ve birden arkadaşısı aklına gelir "Ben ona sıkıştığında iyilik yapmıştım" diyerek, arkadaşının iş yerine gider ve kendisine çalışması için iş vermesini ister. Arkadaşı ona iş vermez. Bizimki pişmanlık ve üzüntü içinde geri döner ama yine de "bir bildiği vardır" diyerek arkadaşına kızamaz.

Saf ve temiz olanı bir gün sokakta dolaşırken, yanına hasta ve yaşlı bir adam yaklaşır. Fakir olduğu için ilaç alamadığını söyler. Bizimki yaşlı adamcağıza acır, istediği ilaçları alır ve adamcağıza verir. Kısa bir süre sonra yaşlı adamın öldüğünü duyar. Yaşlı adam çok zengindir ve bütün mirasını kendisine bırakmıştır. Saf adam artık yaptığı iyiliğin karşılığı olarak zengin biri olmuştur. Biraz da sevdiği dostuna olan kırgınlığıyla dostunu iş yerinin karşısında bir ev alır ve oraya yerleşir.

Bir gün evin kapısını bir dilenci kadın çalar. Yaşlı kadın "çok aç olduğunu" söyler ve "kendisine yemek vermesini" ister. Bizim saf, hiç düşünmeden kadını içeri alır, karnını doyurur, kimsesinin olmadığını öğrendiği kadına, kendisinin de yalnız olduğunu söyler ve "Bu evde birlikte yaşayalım, sen evin işlerini ve yemeklerini yaparsın" der. Yaşlı kadı hiç düşünmeden kabul eder.

Bir süre sonra yaşlı kadın, bizimkine, "Kendine uygun bir kız bulup evlenmesini" söyler. Bizimki böyle bir kızı nasıl bulacağını, kendisinin tanıdığı olmadığını söyler. Yaşlı kadın ona uygun bir kız tanıdığını ve kendisiye görülebileceğini söyler. Görüşmeler sonucunda evlenmeye karar verilir ve düğün davetiyeleri basılır. Bizimkisi kırgın olduğu halde, çok samimi dostunu unutmamıştır. Biraz da geldiği konumu görmesi açısından, samimi arkadaşına da davetiye gönderir.

Düğün günü gelir çatar. Saf adam, düğün salonunda bir şeyler söylemek isteğiyle mikrofonu alır ve başlar yaşadıklarını anlatmaya; "Eskiden çok sevdiğim bir dostum vardı. Bir gün işleri bozulunca benden borç para istedi elimdeki bütün parayı verdim. Evlenmek üzere olduğum nişanlımı çok beğendiğini söyleyerek benden istedi. Çok üzülerek onu da kendinse verdim. Çünkü biz gerçek dosttuk, onun üzülmesini istemedim. İşlerim bozulduğunda onun fabrikasına gittim ve çalışmak için kendisinden iş istedim. Bana iş vermedi, çok üzüldüm, ama yine de arkadaşşıma kızmıyorum. Çünkü biz gerçek dosttuk"

Bu konuşma üzerine kurnaz arkadaşısı daha fazla dayanamaz, mikrofonu eline alır ve başlar konuşmaya; "Benim de bir zamanlar çok sevdiğim bir dostum vardı. İşlerim bozulduğunda kendisinden para istedim. Bütün parasını bana verdi. Sonra ondan nişanlısını istedim. Üzülerek onu da bana verdi... Nişanlısını istememin nedeni, o kadının arkadaşşıma layık bir kadın olmamasıydı. Kendisi çok saf ve temiz olduğundan, arkadaşşımı o kadından bu şekilde kurtardım. İşleri bozulduğunda gelip benden iş istedi. Arkadaşımı kendi emrimde çalıştıramazdım. O yüzden kendisine iş vermedim. Günün birinde karşılaştığı adam benim babamdı. Babam ölmek üzereydi, onu arkadaşşımın yanına ben gönderdim ve mirasını ona ben bıraktırdım. Evine gelen dilenci kadın benim annemdi. Ona bakıp iyi yaşamasını sağlamak için ben gönderdim. Şu anda evlenmek üzere olduğu bayan da benim kız kardeşim. Onu arkadaşşımla evlenmesine ben ikna ettim. Değerli misafirler, işte biz öyle gerçek dostuz."